

SEKSUALNI ŽIVOT SIJAMSKIH BLIZANACA

Glava 31 TRENUTNE ODLUKE

Bez obzira na to šta ti ona kaže, ili šta kažeš sebi, svake usamljene noći kada posmatraš svoj odraz u tom velikom prozoru i proučavaš to svoje telo koje se smanjuje, sve je to na kraju jedno sranje.

Bol i frustracija zatočenosti te izjedaju. Ulivaju kiselinu u tvoje jezgro. Svaki put kada čujem kako lisica i lanac zazveče udarivši o čelični stub, mali deo mene umre. Nikada neću moći da ih se otarasim; čak i kada ležim na madracu i gledam portabl televizor koji mi je Lusi kupila, konstantna svesnost, i o spoljašnjim i o unutrašnjim nadražajima, podmuklo prodire u moju svest.

Nisam shvatala koliko jedan ugao sobe može biti mali. A koliko nepregledna prerija je njen ostatak, dok vrata predstavljaju nešto što bi isto tako moglo da bude i kilometrima udaljeno, zahvaljujući ovom inhibirajućem, frustrirajućem lancu. Pre sam mogla da pobegnem. Minesota. Čikago. Majami. Njujork. Mogla sam da se sakrijem. Doritosi, KFC, Boston market, Tako bel. Sada nemam nikakvog posla, osim onog koji mi daje Lusi. Nikakve hrane, osim one koju *ona* donosi.

A moj jedini ventil su traka za trčanje i Total džim. Da, i te kako sam se navukla na Lusin program. Moje telo gubi masne naslage, postaje snažnije. Kao i moj um. Počela sam da razmišljam o svom poslu na manje apstraktan i praktičniji način. Spekulativni projekti koje sam razmatrala pali su u pozadinu, zgulili se sa mene i ukazali kao frivolni i površni. Oni stvarni su očvrtnuli poput stena u mojoj svesti i zadobili oštrije obrise. Odustala sam od pisanja „jutarnjih stranica“. To je bilo dobro za mene, ali je to takođe davalo Lusi veću moć nada mnom. A ja ne želim da iko ima veću moć nada mnom. Osećam se jakom. Ali samo me pusti da spavam u svom krevetu i da radim u svom studiju!

JEBENO LUDA KUČKA!

I dalje sam konstantno gladna, ali su se moje fantazije o hrani potpuno promenile. Ne razmišljam o jajima na oko i hrskavoj slanini, to mi sada izgleda toliko masno, toksično i odvratno. Sada zamišljam neprerađene, zrnaste ovsene pahuljice, na koje kaplje propisana količina meda iz malog plastičnog mede u Lusinoj ruci, i borovnice, čiji sok će eksplodirati u mojim ustima. Sada je suncem natopljeno voće Floride – vatrene narandže, izvrsni nektar breskvi – ono što raspaljuje moju maštu. Lusino integralno pecivo za doručak je još jedna poslastica, koju obično poslužuje sa puterom od kikirikija i bananom.

A zatim je tu i moj posao: posao koji mi je dala Lusi.

Uskoro treba da dobijem menstruaciju koja će, po svemu sudeći, biti obilna; nekoliko bubuljica mi pulsirajući izbija na licu, kosa mi je mlitava i masna, a slonovska natečenost

stomaka izgleda kao znak užasnog povratka kilograma. Moram stalno da se podsećam: to je samo nakupljena tečnost. Nestaće kada počne menstruacija. Zato stajem na traku za trčanje. Trčim 45 minuta.

No, nakon što sam završila trčanje, ne odmaram se, već sedam na Total džim i vežbam sve dok ni moje telo ni moj um ne mogu ništa više da mi daju. Zatim se brišem vlažnim maramicama koje je Lusi ostavila. Stavila me je na ogroman test, ali sada i ona mora da bude stavljena na test. A to je moj posao. Naravno, kada nemaš ništa da radiš i jedino možeš da razmišljaš, imaš dve opcije: ili da potpuno polудиš ili da dođeš do nekih zaključaka. Prvi zaključak: ja sam već gubila razum, tako da to nije rešenje. Drugi zaključak: predugo sam dopuštala ljudima da me gaze. Po navici sam popuštala ljudima, misleći da će mi to život učiniti lakšim, a to je zapravo imalo sasvim suprotan efekat, što je uvek slučaj. A ti ljudi nisu bili jaki. Nisu zaslužili takvu pokornost. Bili su slabi, uobraženi i uplašeni. Tako da ti se zahvaljujem, Lusi, ali sada ću ja naterati *tebe* da radiš, bostonska psihopatska pizdo. Jer ako mogu da slomim takvog manijaka kao što si ti, ništa i niko nikada više neće moći da mi se ispreči na putu.

I ona dolazi iz spavaće sobe, gde je očigledno provela prethodnu noć. Misli da je nisam čula kako se šunja unaokolo kao neki podmukli pacov. Misli da je ovde samo jedna od nas zatočenik.

Tokom ovog ludog plesa smo tako dobro upoznale jedna drugu. Naše menstruacije su se sinhronizovale, uopšte ne moram da je pitam da li se i ona oseća naduto zbog nagomilane tečnosti ili mrzovoljno zbog menstrualnih grčeva ili peckanja izazvanog urinarnom infekcijom. Svaka tako lako čita ton glasa i pokrete tela one druge. Ne znam šta je sve sposobna da uradi, ali ni šta sam ja sve sposobna da uradim. Jedna od nas ima očiglednu moć (ali koliko moći, u tim uslovima, ova druga zaista može da ima?) iako obe sve usput improvizujemo. Zato je provociram.

„Oh, ti si opet provela noć ovde.“

Lusi zastaje kao da se sprema da slaže, ali umesto toga daje patetičan izgovor da je stigla kasno i da je želela rano da mi spremi doručak. I to sve zato što je imala dan pun obaveza.

„Izvini što ne mogu da saosećam sa tobom“, odgovaram joj brečnuvši se.

Izgleda kao da će nešto reći, ali ne kaže ništa. Drži se na distanci; iako osećam da postaje sve izolovanija, jedino o čemu pričamo, a što nema veze sa mojom težinom, jesu Vilks sijamski blizanci iz Arkanzasa. Ali ne mogu da budem previše ratoborna sada kada odlazi u kuhinju da uradi svoj posao, nakon čega se pojavljuje sa mojom kajganom od belanaca, dimljenim lososom i integralnim tostom, što volim.

„Stvarno cenim ovo što si ovde postigla“, kažem joj između zalogaja. Upućuje mi ljubazan osmeh dok seda na stolicu i jede hranu iz svog tanjira, koji drži u krilu. Ima podočnjake i oči joj izgledaju umorno.

„Sada ne bi mogla da me isteraš odavde i da hoćeš. Spaslo je... spasava mi život.“

„Drago mi je što tako misliš.“ Odlaze viljušku na tanjir i sklanja kosu sa lica. „Stvarno napreduješ i izgledaš mnogo bolje. 19 kila je dobar rezultat.“ Žvaće komad tosta.

„Da, ali mislim da sada moram da počnem da preuzimam odgovornost“, kažem joj, gledajući kako podiže obrve. „Moram da ostvarim balans. Ako bi mi dala moj telefon, mogla bih da pratim svoje vežbe, hranu i težinu na Lajfmepu.“

„Nemoj nas obe vređati“, podsmešljivo kaže Lusi.

„Moram da izađem odavde. Moram ponovo početi da radim.“

Ponovo se pojavljuje onaj oštri blesak u Lusinim očima, onaj koji pobija razum, dok odmahuje glavom i spušta svoj tanjir na pod. „Nisi spremna.“

Osećam kako nešto u meni umire. Pokušavam da ostanem sabrana. „Lusi, šta ti daje pravo da odlučuješ o tome?“

„Zaradila sam to jebeno pravo“, kaže ona naglo ustavši i zakoračivši ka meni. Dok stoji iznad mene zadiže svoju majicu i pokazuje svoj mišićavi stomak. Imam osećaj da bih ga mogla zgrabiti kao prečke merdevina i uspenirati se do slobode. „Ovo mi daje pravo! Jedi svoj doručak“, kaže oštro.

Čujem kako mi glas detinje podrhtava dok patetično odgovaram: „Donesi mi neke knjige!“ Ali ona se demonstrativno okreće na peti i odlazi ostavljajući me samu sa mojom hranom i mojim mislima.

Morala sam da izađem iz Poters Prerija. Grad je bio kao zatvor na otvorenom. Široke ulice, velike parcele okružene borovima i jelama, beskrajno sivo nebo. Ljudi su ti spremno govorili o tome koliko kupuju i koliko se mole – širili su glupost, predavali je kao štafetu sledećoj generaciji. To je bila valuta Srednjeg zapada Amerike. Na sat i po vremena odatle nalazila su se dva spojena grada, Mineapolis i Sent Pol. Prins je iz Mineapolisa. Niko nije iz Poters Prerija. Morala sam da odem negde drugde, u neko mesto koje će mi omogućiti da stvari posmatram drugačije, koje će mi dopustiti da postanem onakva žena kakva sam očajnički želela da budem. U centru Mineapolisa, u Čejs banci nedaleko od tatine radnje, ležao je moj fond za koledž od baka Olseninih 65.000 dolara i sakupljao prašinu. Moj deo, koji mi je kao razmaženom, povlašćenom detetu ostao od transportnog preduzeća dede Olsena, tog starca hripavog daha i koščatih ruku, kog skoro uopšte nisam poznavala i sa kojim nisam imala nikakav odnos. No, zahvaljujući tome što je on nekada davno, u nekom drugom svetu, kupio kamion i vozio ga po celom Srednjem zapadu, a zatim kupio još jedan i zaposlio nekog da ga vozi, i tako dalje, njegova unuka – mala, lenja, debela devojčica u bogatom predgrađu, kojoj su i najmanji kućni poslovi predstavljali muku – mogla je da se bavi vajanjem i slikarstvom. Tokom vremena koje sam provela ovde razmišljala sam o njemu, o tom štedljivom čoveku koji nije mnogo pričao. Dok je stoički prelazio sve te kilometre, da li je mogao da zamisli da sve to radi zarad ovoga?

To bi za mamu i tatu svakako bila anatema. Morala sam da budem lukava u vezi sa tim. Stoga sam na internetu istražila opcije za poslovne studije i izabrala Drihaus koledž za poslovne studije na Univerzitetu De Pol. Prednost tog univerziteta bila je to što je u centru Čikaga, blizu Instituta za umetnost. Rekla sam roditeljima da planiram tamo da se upišem. „Heruvime moj, šta fali univerzitetu u Mineapolisu i Sent Polu? Zar ne bi državni koledž bio manje skup?“, pitala me je mama. Često me je zvala „heruvim“, zato što su heruvimi mali i debeli.

Rekla sam svojim da De Pol ima najbolje rezultate na Srednjem zapadu kada je u pitanju zapošljavanje studenata odmah nakon završenih poslovnih studija. Tata je pozdravio moj poduhvat i dao mi svoj blagoslov. „U toj glavi ipak ima pameti.“

„Ali jako ćeš mi nedostajati“, rekla je mama kroz suze.

Ja sam, naravno, otišla od kuće, ali nisam imala nameru da pohađam bilo kakav koledž za poslovne studije. Moje odredište bilo je umetnička škola. Sela sam na autobus za Čikago

i prijavila se u jeftin pansion sa doručkom, koji je bio izvan centra. Bojala sam se; to mesto i okolne ulice činile su se pune poremećenih i potpuno ludih ljudi. Vrata moje sobe stalno su bila zaključana. Na sreću, ubrzo sam na sajtu Kreglist pronašla sobu u podrumu, u nekom stanu blizu Vestern avenije. Zaposlila sam se u lokalnoj videoteci i živela na kafi i cigareta-ma. Uskoro sam spala na 60 kila, gubeći težinu brzinom kojom je gube oni koji boluju od neke neizlečive bolesti.

Bila sam previše mlada da bi me puštali u barove, a pošto nisam imala hrabrost da pokušam da nabavim lažnu ličnu kartu moj društveni život bio je ograničen na ispijanje kafe sa kolegama. Počela sam da visim sa tipom koji se zvao Majki i koji je radio pola radnog vremena u videoteci. Bio je dve godine stariji od mene, studirao je na Kolumbija koledžu i glavni predmet mu je bilo kreativno pisanje. Sa bubuljicama poput osipa i Adamovom jabučicom koja se pomerala gore-dole kao svinja u utrobi zmije, Majki uopšte nije ličio na Berija, ali me je nekako podsećao na njega. Bio je iskren, dobar tip: možda pomalo pun sebe, ali u suštini bezopasan. (Kasnije sam shvatila da je to verovatno najuvredljivija stvar koju možeš da izjaviš o nekome.) Puno smo pričali o filmovima i išli smo da ih gledamo na gomile u bioskopima Džin Siskel i Fejsets. Uporno je želeo da mi čita svoje priče, za koje sam mislila da su prilično bezvezne, ali smo se vatali i on mi je ubrzo pomogao da se oslobodim nevinosti, kao da se radilo o nekom teškom, starom kaputu.

Vreme je bilo toliko surovo; htela sam da zaplaćem svaki put kada bih kročila napolje. U gradu Poters Preri bilo je hladno, ali ta prva zima u Čikagu – ledeni naleti snega pogoršani vetrom koji je duvao sa jezera – neumoljivo me je progonila. Mogla sam bukvalno da osetim kako mi se lede očne jabučice i kako mi puca vilica čim bih iskoračila napolje. Bilo mi je jasno zašto je kompanijama za struju i gas bilo zabranjeno da sprovode isključenja u domovima tokom januara, februara i prve dve nedelje marta. To bi bilo ravno ubistvu. Dolazak do autobuske stanice i kratka vožnja do posla i nazad do kuće bilo je mučenje kog sam se pribojavala, koje mi je izgledalo kao kazna i kroz koje sam morala da prolazim dva puta dnevno. Ako si odrastao u Minesoti, poznaješ sneg. Zaranjao si u njega, sabijao ga u oblik ručne bombe, lopatom ga sklanjao sa prilaza kući i pažljivo vozio kroz njega. Gledao si ga kroz okno svoje kuće, koja je bila kao zagrejani akvarijum, kako danima pada stvarajući debele slojeve, koji su mesecima ostajali zamrznuti na ogoljenoj zemlji. Gradski sneg je bio drugačiji: nakon dobroćudnog dolaska, nudio je samo turobnost i bljuzgavicu. No, kada bi došlo proleće, činilo se kao da je neko pritisnuo prekidač. Izgledalo je kao da se grad otapa tog trenutka, a pupoljci skoro na tvoje oči otvaraju na drveću duž ulica.

U skladu sa instrukcijama bake Olsen, novac za koledž je prebačen na moj bankovni račun kada sam napunila 19 godina. Pre toga, živela sam od plate zarađene u videoteci i džeparca koji su mi mama i tata slali, u pogrešnom uverenju da pohađam poslovne studije na Univerzitetu De Pol. Insistirala sam da ja plaćam prvu godinu studija od svoje ušteđevine, što je bio „gest“ zbog kog me je tata gledao sa iskrenim divljenjem, kao da sam preduzetnik u nastanku.

Svačemu sam pribegavala da bih održala svoju prevaru, čak sam otišla na kampus Univerziteta De Pol i u univerzitetskoj radnji kupila pisači pribor sa logom univerziteta i nabavila primerke različitih programa za taj semestar. Ali jedino što sam čekala bila su ta dva presudna prolećna dana za koja sam znala, čak i usred te zime od koje su se mrzle kosti, da

će odrediti moju sudbinu. Nedelju dana pred njih nisam skoro uopšte spavala, bila sam toliko rastrojena.

Zatim je došao taj trenutak; otišla sam na Institut za umetnost da bih se prijavila na ono što su oni nazivali „trenutna odluka“.

Taj proces je trajao 48 sati: obrazovna verzija rasprodaja petkom nakon Dana zahvalnosti. Odnela sam svoj portfolio u svečanu salu Instituta i dobila broj: 146. Potom sam se pridružila ostalim kandidatima; bilo nas je 250, a svi smo sedeli za nekoliko okruglih stolova. Kada bi broj nekog kandidata konačno bio prozvan, on bi odneo svoj portfolio na sprat iznad i predstavio ga članu osoblja. Profesor bi onda otišao po još nekog da se sa njim usaglasi, pa bi onda kandidat bio primljen ili odbijen, u zavisnosti od određenog slučaja. Odluka se stvarno donosila tog trenutka i na tom mestu.

Tako sam ja prošla kroz tu groznu proceduru, nervozno sedeći i povremeno gledajući oko sebe sve ostale kandidate pune nade. Neki su započinjali razgovore; bilo je tu onih „kul“, onih privilegovanih, onih ustreptalih i onih punih poštovanja. Ali uglavnom sam držala nos zabijen u *Spore sudbine*, najnoviji roman Rona Torouguda.

Onda su prozvali broj 146 i izgledalo je kao da je mi je skelet iskoračio iz mesa, uzeo moj portfolio i odšetao do određene tačke. Kada je ostatak mene došao k sebi, videla sam da sedim ispred slabovidog tipa od otprilike 35 godina u kožnoj jakni. Veoma je ličio na „umetnika“ (ali nije bio on) koji je došao da govori na koledžu u Mineapolisu. U početku sam bila toliko nervozna da prosto nisam mogla da govorim, samo sam gledala u njegove umorne, saosećajne oči. Zatim, kada sam počela da pričam, mislila sam da neću moći da se zaustavim. Govorila sam o svojim stripovskim crtežima superheroja. O tome kako volim da crtajući i slikajući reprodukujem sve što vidim. Zatim o tome kako to nije dovoljno, kako imam potrebu da to transformišem i kako svi moji crteži, slike i modeli moraju da imaju ne samo ideju iza sebe, već i priču. Izgubila sam se u svojoj pripovesti, bila sam ushićena, a onda sam ponovo postala vesna sebe i spuvala se. Tip u kožnoj jakni pregledao je moj portfolio bez ikakvog izraza na licu. Osetila sam kako mi gravitacija vuče glavu nadole i pokušava da je zalepi za sto. Mogla sam skoro da osetim kako tetive u mom vratu pucaju u naporu da je održe uspravnom. Onda je podigao pogled i čula sam kako izgovara: „Interesantno. Molio bih te da malo sačekaš ovde.“

Onda je otišao i nije se vraćao. Sat na zidu je otkucavao vreme koje je prolazilo. Moja tendencija da samu sebe sabotiram otišla je u ekstrem; mislila sam da sam napravila totalnu budalu od sebe time što sam tako brbljala. Postala sam napeta. Želela sam da odem, da samo nestanem odatle. Imala sam obilnu menstruaciju i morala sam da promenim tampon. Pa sam otišla u toalet. Onda sam, iz nekog razloga, ne, ne „iz nekog razloga“, već zato što me je preplavila anksioznost, pokupila svoj portfolio i izašla na sunce. Napolju sam odmah videla tipa u kožnoj jakni kako stoji na velikim stepenicima na ulazu u zgradu, puši cigaretu i razgovara sa nekom lepom devojkom. Smejali su se. Ja sam, naravno, pomislila da sam ja uzrok njihovom smehu, da joj priča o toj blesavoj, maloj, debeloj devojci iz okruga Oter u Minesoti (iako više nisam bila debela), koja crta stripovske likove i arogantno smatra da je umetnik. Taman sam se spremala da se neprimetno provučem pored njih i pobegnem, potpuno poražena, kada me je video i pozvao po imenu. „Lina!“

Nisam imala nameru da se zaustavim. Ponovo je povikao za mnom, ovog puta formalnije. „Gospođice Sorenson!“

Nisam imala drugog izbora do da se okrenem i suočim s njim. Videla sam ga kroz šiške, ali nisam mogla da podignem bradu, čiji vrh sam snažno zabila u grudi. Nikada do tad nisam bila tako bolno svesna sputavajuće pasivnosti tog refleksa.

„Gde si krenula? Mislio sam da ćeš nam pobeći. Bojim se da to nije tako lako.” Na trenutak sam podigla pogled i videla njegovo lice izvijeno u podrugljiv osmeh.

„Mi želimo da te primimo.”

„Stvarno?”, rekla sam bez daha podigavši pogled.

„Da, stvarno.”

Nisam mogla da verujem. To je bila sveprožimajuća fantazija kojom sam bila u potpunosti obuzeta od onda kada je onaj umetnik došao da govori na koledžu. A sada će se moj život promeniti na osnovu ovlašne procene i nekoliko površnih rečenica potpunog neznanca. Onda sam iznenadila tog umetnika, za koga sam posle saznala da se zove Ros Singleton, tako što sam briznula u plač. „Hvala vam”, rekla sam kroz jecaje, „hvala vam za ovu priliku. Neću vas izneveriti.”

„Ne”, rekao je Ros Singleton uz ironičan osmeh, „mislim da nećeš. Mogu li ti još nekako pomoći?”

„Mogu li vas zamoliti za cigaretu?”, pitala sam, usudevši se da se nasmešim devojci pored njega. Njena kosa je bila plava i ošišana na asimetričan paž. Obučena u skupu odeću, predstavljala je sliku i priliku „kul” osobe, a čirlidersice u mojoj srednjoj školi, koje sam pre smatrala takvima, sad su mi izgledale kao neuglađene seljanke. A umesto podsmeha ili pogleda punog hladne neugodnosti, uputila mi je topao, otvoren osmeh i pružila ruku. „Ja sam Amanda. I ja sam primljena!”

„Lina”, rekla sam, dok mi je Ros davao i palio najbolju cigaretu koju sam do tada probala. U glavi mi se vrtelo dok sam prekoputa ulice gledala znak koji je obeležavao početak puta Rut 66. Omamljeno sam posmatrala turiste i potencijalne studente kako mile na suncu. Preda mnom su igrale slike beskrajnih mogućnosti. Ros Singleton je napustio mene i ovu drugu devojku, Amandu Brezlin, iz Njujorka, da bi nastavio obavljanje intervjua. Otišle smo na kafu i uzbuđeno pričale o umetničkoj školi. Onda je Amanda obuhvatila lice rukama i manično zatrupkala nogama po podu. „O, moj bože! Ovo *totalno* mora da se proslavi!”

Odvela me je u bar u hotelu Drejk i naručila flašu šampanjca i dve čaše. Na moje iznenađenje, uopšte nam nisu tražili lične karte. Dok je šampanjac stvarao mehure i penio se u mojoj lobanji, a nas dve pričale o svojim planovima, bila sam srećnija nego ikada pre i želela sam da taj trenutak traje u beskraj. Osetila sam odzvanjajući tup udar kada je Amanda morala da krene na voz El ka O’Hejr aerodromu da bi uhvatila let za Njujork. Razmenile smo adrese. Ona se vratila svom životu, koji sam zamislila kao bogataški, kosmopolitski i sofisticiran; ja sam se vratila svom podrumu i videoteci. Jedva sam čekala da počne prvo polugodište.

Tokom vremena neposredno pre ovih događaja, Majki je postao posesivniji i redovno se pojavljivao kod mene u Vestern aveniji i pričao o „planovima”. Očigledno je naslućivao da će moji ciljevi u vezi sa umetničkom školom među nama stvoriti jaz veličine glečera. „Oboje ćemo biti u centru. Moći ćemo da se sastajemo u vreme ručka!”

Ja sam klimnula glavom uz lažan entuzijazam, pošto je Kolumbija koledž bio blizu Instituta za umetnost, ali sam u dubini duše znala da ga neću mnogo viđati. Sve što budem radila biće u vezi sa umetničkom školom. Majki je bio kao momak kakvog je trebalo da

imam u Poters Preriju, onaj kog ostavljaš za sobom. Zvuči surovo i otrcano kada kažem da je bio Beri King koji je preživeo, ali moja zatočenost ovde naučila me je da budem iskrena prema sebi, a to je upravo ono što je on bio.

Dala sam otkaz u videoteci, odlučivši da većinu vremena pre početka predavanja provodim čitajući, skicirajući i slikajući. Jedva sam čekala da pobegnem iz Vestern avenije i tog dela grada. Iako je bio jeftin i tehnički u Ukrenian Vilidžu, nalazio se pored parka Humbolt, na obodima Latino kraja, u kom su neretko operisale bande i dešavale se pucnjave. Išla sam El vozom u centar, gde sam visila u biblioteci „Harold Vašington“, po kafeima i, najčešće, u samom Institutu za umetnost. Videla bih sve te ljude koji su izgledali važno i koji su proučavali slike, skulpture, multimedijalne instalacije i prastare artefakte, a dok su oni posmatrali umetnička dela ili o njima raspravljali u kafeima ili knjižarama želela sam da im kažem: JA SAM LINA SORENSON I PRIMLJENA SAM NA INSTITUT. STUDIRAČU DA POSTANEM UMETNIK.

Ali, najvažnije su bile dve stvari koje sam tamo videla, koje su me neprestano privlačile i koje će nadahnuti moju umetnost i stoga promeniti moj život. Prva je bila slika *Figura sa mesom*, koju je 1954. naslikao Frensis Bejkon, koja me je prvobitno privukla zbog jukstapozicije njegovog imena¹ i teme njegove slike. Zbog toga što sam imala morbidne opsesije, privlačilo me je to što nas je Bejkon sve posmatrao kao potencijalne lešine. Drugo delo koje me je zaista dirnulo bila je skulptura čoveka nalik slepom mišu, koju je napravila francuska umetnica Žermen Rišje. Čitala sam o svim tim i drugim umetnicima, proučavala svaku školu, period i svako veliko delo. Išla sam da vidim svaku novu izložbu koja bi stigla u grad, istraživala sve galerije. Pod slabim svetlom lampe u svom podrumu, čitala sam, crtala i slikala dok ne bih pala iscrpljena u krevet. Potom bih ustajala puna uzbuđenja i zahvalno ponovo činila isto to.

Vratila sam se nakratko u Poters Preri, tobože da vidim svoje pre nego što započnem drugu godinu poslovnih studija na Univerzitetu De Pol. Ali stvarni motiv bila mi je namera da fotografišem i skiciram svoj rodni grad.

Moja mama je gledala u omršavelu verziju mene sa nekom vrstom zbunjene prestrašenosti. Kao da je želela da započne rečenicu, a nije znala šta da kaže. Tata me je samo pitao o predavanjima i u polušali rekao da ću uskoro voditi njegovu trgovinu alatom; izgleda da je biznis doživeo mali uspon. Pri pomisli na to krv mi se sledila u žilama. Proklinjala sam nekompetentnost trgovine Menards; već dugo vremena je zbog njih radnja Twin siti harver visila o koncu, kako bi to Lusi rekla, ali izgleda da nisu mogli da joj zadaju smrtonosni udarac. Tata je, međutim, bio izuzetno zadovoljan mnome; samo jednom se izdrao na mene kada me je video kako gledam jednu staru epizodu Pi-Vi Herman šoua na TV-u. „Ovo je stvarno glupavo! I čudno! Isključi to!“

Jedino što je meni bilo čudno bili su ti ljudi koji žive u malom mestu. Mogli su da razgovaraju o nečemu sasvim banalnom, o tome kako su im deca, šta se dešava sa njihovim kolima, ili o svakodnevnom dosadnim stvarima koje su kupili u radnji, i da sasvim opušteno na svaku od tih tema protraće pola sata. Želela sam da zavrištim: Ostavite me na miru, je-bote, ne mogu da vas slušam kako traćite svoje živote! Onda bi me preplavili talasi krivice, pošto sam znala da su većina njih fini ljudi i da nemam prava da se osećam superiorno.

¹ Bacon na engleskom znači „slanina“. (Prim. prev.)

Nakon što sam se vratila u Čikago, počela sam da slikam gradske scene na osnovu fotografija i skica koje sam napravila. Onda sam ih ispunila figurama nalik zombijima čija koža se raspada i ljušti otkrivajući besno meso ispod.

A ovde, zatočena u ovom sasvim banalnom, ali takođe potpuno čudnovatom zatvoru u kuli, mogu da osetim svoje meso, koje ne visi i ne landara, već se zateže i dobija formu.

Glava 32 KONTAKT 13

prima: lucypattybrennan@hardass.com
od: kimsangyung@gmail.com
predmet: Hvala ti!

Lusi,

Puno ti se zahvaljujem za tvoj mejl: umirila si me! Kakvo olakšanje što je Lina okrenula novi list (kladim se da tvoje ohrabrenje tu ne igra malu ulogu) i što je zadovoljna svojim životom i poslom.

Da, znam kakva je kada se usredsredi na nešto, tako da ću prestati da izigravam mama-gusku i pustiću je da nastavi svoj projekat. Ali ako gđica Sorenson odluči da promoli glavu i počasti nas svojim prisustvom, molim te me obavesti!

Pozdrav,
Kim

P. S.: Šta kažeš na izlazak sa devojkama na Majami Biču u proleće?

prima: kimsangyung@gmail.com
od: lucypattybrennan@hardass.com
predmet: Dobro zvuči!

Kim,
Dogovoreno!
Pozdrav,
Lusi

ISUSE HEROINE HRISTE!

prima: lenadiannesorenson@thebluegallery.com
od: mollyrennesorenson@gmail.com
predmet: Dosta mi je

Nisam mogla da verujem kakve surove reči si napisala pokazala sam ih tati i bio je isto povređen kao i ja šta se desilo sa našom malom devojčicom ne možemo skoro uopšte da te prepoznamo ceo dan samo sedim unutra i plačem

JEBENO POVERUJ!

prima: mollyrennesorenson@gmail.com
od: lenadiannesorenson@thebluegallery.com
predmet: Dosta mi je

Oh, kako je to užasno tužno i tragično za jadnu tebe! Piši mi kada ti bude dosta tog debelog, plačljivog, „jadna ja“ sranja. I, ono, nauči da koristiš zarez i tačke, brate.

L

SERONJA!

Glava 33 STAN

Dok se tuširam, odjednom me poliva mlaz neke smeđe, zardale tvari. Uzmičem zgađena i drhteći puštam vodu sve dok ponovo ne postane čista. Ispiram prljavštinu sa tela, nervozno očekujući još jedan mlaz sranja, koji se, na sreću, ne materijalizuje. Dok iskoračujem iz kade i brišem se, gledam u buđ koja se povećava uspinjući se po zidovima kupatila u zbijenim crnim sporama; moj stan se raspada. Ne mogu ovde da ostanem. Jebena Sorensonova, koju ja *opslužujem*, živi u luksuzu nove zgrade! Izlazim iz zgrade i ulazim u kola – ovih dana nema paparaca na ulici – i uključujem radio, tražeći nešto od čega mi neće biti previše muka, ali nalazim šipak.

Pošto me je Valeri Merkando neprestano gnjavila, pristala sam da se sastanem sa njom u Soho bič hausu. Nalazim je kako sedi u baru na terasi i pije kafu. Tolerišem ukočeni ovlašni poljubac u obraz, ali ga ne uzvraćam. Nakon uobičajenog površnog razgovora, baca se na posao. „Ne mogu to da razumem, Lusi, nisi više na radaru Kvist tima. Što onda ne bi ovo uradila?“

„Mogu da živim bez jebenog uznemiravanja.“

Valeri me tužno gleda, odmahujući glavom. „Mislim da te nikada nisam smatrala za nekog ko odustaje.“

Osećam kako u meni ključa bes. „Ja ne odustajem, jebote. Nemoj pokušavati da jebeno manipulišeš mnome.“

„Ne pokušavam...“

„Da, pokušavaš“, kažem i gledam kako se kučka prži pod mojim pogledom. „Nemoj mi umotavati svoju ličnu jebenu gramzivost u lažni motivacioni govor. Ja sam to izumela!“

Kučki se glava klata dok cvili: „Žao mi je ako je tako zvučalo“, kaže ona, sa onim posramljenim pogledom džukačkog agenta koji zna da je njegov klijent provalio da će ga izroštiljati u sočnoj gozbi ako je trendi, a odbaciti ga kao stari tampon ako nije. „Vidi“, nastavlja ona, „očigledno si pod stresom.“

„Da, jesam. A ti hoćeš još da pogoršaš stvari.“

„Izgledaš umorno“, odjednom prede uz lažnu zabrinutost. „Da li dovoljno spavaš?“

„Ne, i to zbog jedne debele kučke“, kažem joj. „Takve ti sve sjebu. Dve ribe; jednu će silovati u redaljci, ali debela kučka, ona će se izvući bez posledica, jer ko hoće da jebe debelu kučku?“

Ona nerazumevajući trepće na moj izliv besa. „Zaista ne mislim da tim što me vređaš...”

„Ha! Nisam pričala o *tebi*. Nije sve u vezi sa tobom...”

„Zbunjuješ me, Lusi...”

„Ali kad smo već kod toga, izgleda da se jesi malo ugojila...”

„Šta?!”

„U licu, struku, butinama”, uporno nastavljam.

„Imala sam puno posla...”

„Baš kako sam i mislila i to me brine. Brineš se o mnogo ljudi”, stišavam glas, „ali ko se brine o Valeri Merkando? Deca, partneri, klijenti, svi oni nešto zahtevaju. Imaš li vremena da budeš *ti*?”

„Vidi, Lusi...”

„Moram da idem.” Ustajem. „Imam sastanak sa klijentom. Javiću ti se.”

Dajem voljno toj medijskoj lenjivici punoj botoksa; ona i njena vrsta su samo klozeti, na površini glatki i besprekorni, ali u suštini prljavi i puni pišačke i govana. Upućujem se niz stepenice ka parkingu, gde mi dovoze moj devil kadilak. Vozim se na bodiskalpt trening. Ovih dana ima jako malo posla. Mnogo klijenata odustaje; umesto da obnove članstvo, kupuju nove patike za trčanje i Total džim. To je lažna ušteda: te kućne teretane uvek samo sakupljaju prašinu. Većina ljudi ne može sama sebe da motiviše. Potrebno im je da im neko kaže šta da rade. Tu onda na scenu stupaju ljudi kao ja.

U fitness klubu, sa TV ekrana i dalje trešti sranje. Ispostavlja se da je Balbosa, pedofil u bekstvu koji je ubio ono dete, bio ilegalac. „Hejzuse I. Hriste”, šali se Lester.

Ja se ne smejem. Kvist je ponovo na TV-u i potpuno luduje. Ne mogu da gledam njegovo veliko, zajapureno lice. Zatim bacam pogled na drugi ekran, gde je uključen kanal na kom se daje neki usrani magazinski program. Ne mogu da verujem: jebeni Majls, poznata ličnost u pokušaju, sedi u svom stanu na tom odvratnom kauču prekrivenom leopardskom kožom. „Njoj su se sviđale devojke, a meni to nije smetalo. Stalno smo organizovali trojke. Život je bio proketo dobar.”

Okrećem se i vidim Lesterove beonjače kako pilje u mene. Istrčavam sa bodiskalpt treninga, probijam se između dva klijenta koja ulaze, listam brojeve na ajfonu i pritiskam Majlsov broj. On se odmah javlja. Vučem pramenove kose, vrišteći u telefon: „Jebeni šupku! Nikada nisam imala trojku sa tobom!”

„Pesnička sloboda, srce, ovim televizijskim psima goničima je potrebno malo sočnih vesti. Ne znam kog vruga si toliko besna, predstavio sam te kao jebenu seks-bombu, trebalo bi da naplaćujem honorar kao publicista! Učinio sam ti veliku uslugu; sada će i tipovi i ribe stajati u dugačkom redu za malo akcije sa tobom!”

„Da, jebeni ljigavci kao ti! Kao da mi treba tvoja pomoć da bih zakazala ljubavne sastanke!”

„Vidi, žao mi je, srce, ali bio mi je potreban novac. Već sam ti rekao kakva mi je finansijska situacija.”

„Odjebite i ti i tvoja finansijska situacija.” Gasim mobilni. Gledam oko sebe da bih vide-la da li je neki ljubopitljivi seronja bio svedok mojoj mucu. Ne. Dvojica latino tipova istovaruju kamion s pivom, kotrljajući buriće u podrum bara preko puta ulice. Zatim mi ponovo zvoni mobilni, a ide pesma „Bad Reputation” Džoan Džet; zove me tata. Puštam da zvoni sve dok telefonska bleđa verzija moje omiljene pesme ne postane neizdrživa, pa pritiskam

zeleno. Govorim mu kako sam, a da budem fer, on saoseća sa mnom, pa zatim neizbežno vraća razgovor na sebe. „Ja sam u Saut Bendu, u Indijani, na kampusu Univerziteta Notr Dam, ali biću u Majamiju sledećeg vikenda za Buks&buks dešavanje u Baltimoru.

„Šta se dešava u Saut Bendu?”

„Ništa naročito, ali je književno veče sinoć bilo dobro. Otišao sam na nekoliko piva sa Čarlijem Reganom, kvorterbekom Notr Dama. Prolivao mi je sve ono sranje ‘najvećeg fana’, ali je dobar dečko. Ima sportsku stipendiju i NFL će ga sigurno uzeti, ali želi da piše. Zamisli. Kako god, fino smo se podružili uz piće.”

„Ne možeš igrati američki fudbal zauvek. Znači da dobro razmišlja.”

„Da, zaista. Dečko je dobrog kova: iz stare bostonske bogataške porodice, koja je poreklom iz Golveja i Klera. Sad je zaglavljen u nekom šupku od grada u Indijani.”

„Da li si znao da je, izuzev Ohaja, Indijana – sa procentom gojaznosti od 29,1 – jedina severna država koja se nalazi među prvih 15 po gojaznosti u SAD?”

„I dalje si dobra s brojkama, dete. Obožavam to. Da, mesto je smaračina, ali kampus se čini dosta živahan. Ali i dalje ne shvatam zašto ih zovu ‘Borbeni Irci’ kad imaju takvo ime univerziteta. Pretpostavljam da ‘Le pičkasti Francuzi’ nema baš isti prizvuk.”

„Definitivno... A, kako ide ostatak književne turneje?”

„Okej je, ali stalno se srećem sa onom lezbejskom teniserkom Veronikom Lubartski; ona je na turneji za promovisanje svoje biografije.”

Uprkos svemu, zainteresovana sam. Uvek sam bila slaba na Lubartsku. Sećam se kako sam se iskradala iz škole da bih otišla kući i gledala US Open na Flašing Medousu i uživala u nekim od najboljih tajnih masturbacija koje sam doživela. „Pročitala sam *Gem, set i grabež*, i prokleta je dobra knjiga”, kažem mu. I jeste. Tu je sjajna priča kako je skroz jebala neku Holanđanku na terenu, a *zatim* ju je ponovo jebala u svlačionici. I te kako sam bila vlažna i raširena dok sam čitala knjigu te lujke!

„Ne bih ništa znao o tome. Ali postavila je nemoguće zahteve domaćinima i obično je jedan grad ispred mene na turneji. Tako da su uglavnom mrzovoljni kada ja stignem.”

„Stvarno je sranje biti ti. Zovi me kad budeš u gradu. Volim te”, vičem završavajući razgovor, a potom prekidam vezu. Imam važnijih muka od njegovog sranja. Mama i Lib bi trebalo da se vrate za devet dana, a ja treba da dovedem Sorensonovu na njenu ciljnu težinu pre toga.

Nakon što ponovo uđem u klub, Tobi mi šušajući govori da me neki ljudi traže.

„Tebe ne traži *niko*”, kažem mu. „I niko nikada neće.”

Tobi se breca, ali jedino što čujem je neko nejasno, impotentno šištanje pošto sam sada fokusirana na Linu Sorenson.

Stigavši u stan u centru, čujem njene korake na traci za trčanje, koji zvuče laganije nego što ih se sećam, i njen lanac koji ritmično zveckaju česući se o bok mašine. Ulazim i vidim da se dobrobrano kreće i pošteno znoji. „Tri... sedam... pet kalorija”, zadihano govori. „I dvesta jutros...”

„Dobro ti ide, Lina S.”, čujem svoje reči kako mi bez poleta izlaze iz usta.

Sorensonova odmah prepoznaje moje raspoloženje. Prebacuje program na mašini na opuštanje, prelazeći sa trčanja na džogiranje pa na hodanje u roku od 30 sekundi. Sklanja kosu sa očiju slobodnom rukom. „Šta je, draga? Šta nije u redu?”

Pričam joj o Majlsovoj izdaji.

„Šupci su šupci.“ Sorensonova okreće nagore dlan svoje ruke u lisicama, nastavljajući sa hodanjem. „Uvek će biti ovdje. To si ti rekla.“

Nisam oduševljena nonšalantnim stavom ove kučke. „Da li imaš pojma kako je kad te izdaju, kad te tako iskoriste?“

„Da, znam.“ Sorensonova okreće glavu i, i dalje hodajući na traci, obrušava se na mene. „Šta misliš da je ovo sranje, jebote?“ Maše lisicom, tresući lanac, koji udara o čelični stub.

„Ja to radim za tvoje dobro, ne za svoje. Nije isto kada neko to radi za svoje dobro. Kad budeš znala nešto o tome, onda možemo da pričamo!“ I dok govorim, shvatam da želim da joj ispričam o tome kako su nju izdali, kako ju je izdao onaj šupak Džeri. Razmišljam o paketu koji joj je poslat, koji nisam mogla da se suzdržim da ne otvorim. Ali ako bih joj sada otkrila sadržaj tog paketa, to bi je bacilo u depresiju i unazadilo. A ja sam još uvek njen trener. „Onaj tip Džeri, on te je stvarno sjebao, zar ne?“

„Da, ali to smo sve preživakale.“ Okreće se ka kontrolnoj tabli.

„Znam da tu ima još nečega, Lina.“

„Sve sam ti ispričala“, kaže ona, a zatim ispušta umoran izdah i gasi traku silazeći sa mašine. Usisava donju usnu, nesvesna da kada to radi jasno pokazuje da podešava brzine u mozgu. Nije čudo što je pizde Džeri trčkarao oko nje. „Vidi, Lusi, mogu da ti pomognem“, kaže ona. „Hajde da prestanemo sa svim ovim.“ Maše svojom okovanom rukom i ponovo počinje sa svojim starim sranjem. „Oslobodi me ovoga, pa ćemo moći kao ljudi da provedemo vreme zajedno. Trebalo bi da podržavamo jedna drugu. Ja sam sada na pravom putu.“ Potapše svoj utanjeni stomak. „A sigurno se neću vratiti onom pre. Nema više potrebe za svim ovim“, kaže i ponovo protresa lanac. „Želim da ponovo radim u svom studiju!“

I tokom delića sekunde skoro sam spremna da joj udovoljim. Ali primećujem tu lažljivu iskru u njenim očima. „Znam šta radiš. Vraćaj se na tu traku!“

„Nisam...“

„Neprihvatljivo! Na jebenu traku!“

„Ovo je samo mučenje radi mučenja! Ti si sadista!“

„NA TRAKU!“

„Želim da radim Čaka Norisa“, kaže nadureno, gledajući u Total džim. „Uradila sam dovoljno kardija!“

„Nema jebene šanse. Koliko puta treba da ti kažem? Radimo kardio treninge i treninge snage odvojenim danima. Zagrevanje od 20 minuta ili 20 minuta za opuštanje posle treninga je kardio koji je prihvatljiv kada dižeš tegove, ali ne više od toga. Jedno nagomilava mlečne kiseline, drugo ih troši.“

Lina me gleda i nevoljno klima glavom, ali se ponovo penje na traku za trčanje.

„Dobro“, odobravam klimanjem glave i odlazim.

Jebena prefrigana kučka.

(S engleskog prevela **Sonja Gobec**)